

Δὲν μοί εἶπε τίποτε περὶ τούτου, κυρία. Ἀπλῶς μόνον μοί εἶπε νὰ διαβιβάτω πρὸς τὸν κυρίαν τὸ ἑνωμά του.

— Ἀ!

— Καλεῖται Ρουδεβέργ. Τί νὰ τῷ ἀπαντήσω;

— Ὁ Ρουδεβέργ, ἔλεγεν ὁ Ἑρρικέτος, εἶνε ὁ φίλος μου ὃν γνωρίζεις· πρέπει νὰ τὸν δεχθῆς.

Ἡ τυφλή, μὲ τὴν κεφαλὴν ὀρθίαν, ἤκροατο μετὰ βαθείας προσοχῆς, καὶ ὁ μπάρπα Τρέγκ, ἀφήσας τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐπλησίασε πρὸς τὴν κόρην του μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τί νὰ κάμω;

— Νὰ μὴ τὸν δεχθῆς. Καὶ μάλιστα κατ' ἰδίαν, εἶνε ἀδύνατον. Ἐὰν ὁ Τουρζῆς τὸ ἐμάνθανε ποίαν δικαιολόγησιν θὰ ἔδιδες εἰς τὰς δικαίας του ἐπιπλήξεις;... Ὑπόθεσον ὅτι ὁ Μοντεριάν θέλει καὶ ἄλλας βλάβας νὰ σοὶ ἐπιφέρῃ ἀκόμη... δυνατόν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς συνεντεύξεώς του ταύτης, ἔπειτα ἄλλης ἣν θὰ σοὶ ζήτησῃ ἐκ νέου, καὶ κατόπιν τρίτης, ὅπως σὲ κάμῃ νὰ πιστεῦσῃς εἰς τὴν μετάνοιάν του, καὶ οὕτω ματαιώσῃ τὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀποχωρισμὸν σου καὶ τὸ διαζύγιον.

Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ τοιοῦτους σκοπούς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι εἶνε δυστυχῆς καὶ ὑποφέρει... ἀλλ' εἶμαι σύμφωνος, πάτερ μου, πρὸς τὴν γνώμην σου, μοί εἶνε ἡμμοδισμένον νὰ τὸν δεχθῶ.

Ἐκκαμ νεῦμα πρὸς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ἐκείνη, ἔμεινε ὀρθία, ἐνῶ ὁ Τρέγκ ἐπανελάβε τὴν διακοπεῖσάν ἀναγνωσίν του. Ἡ τυφλή ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ Ἑρρικέτος ἐψιθύρισε:

— Τὸν διώκει;... Τὸν πτωχόν... εἶνε τόσο ἐυγενῆς καὶ τόσο μὲ ἀγαπᾷ...

Ἡ Γενεδιέδη ἤκουεν. Ἡ θύρα κάτω ἠνοιχθῆ, καὶ ὁ ὑπηρέτης διεβίβαζε πρὸς τὸν Ρουδεβέργ τὴν ἀπάντησιν τῆς κυρίας του. Τῆ ἐφάνη ὅτι ἤκουεν αὐτὸν προσθέτοντα ἐν τέλει. « Ὡς βλέπεις, σοὶ τὸ προεῖπα, καλέ μου ἄνθρωπε... δὲν εἶνε ὦρα κατάλληλος δι' ἐπισκέψεις.» Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη μετὰ φόβου βαρέως ἀνητήσαντος ἐν ὄλῳ τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πύργου. Τὸν ἔδλεπε διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ἀξένου οἰκίας εἰς ἣν μάτην ἐζήτησε νὰ εἰσελθῇ, καὶ ἐφαναζέτο πάντα αὐτοῦ τὰ κινήματα. Κατήρχετο τὴν κλίμακα κεκυφώς, καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος ζωῆς μονήρους καὶ ἀργῆς εἰς ἣν ἦτο καταδεδικασμένος. Ἐφθασεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Ποτὲ πλέον δὲν ἐμελλεν αὐτῇ νὰ τὸν ἐκπνῖθῃ! Διέσχισε τὴν αἴθουσαν. Ὁ Τρέγκ τὴν παρετήρει ἄνωθεν τοῦ βιβλίου του, μαντεύων πᾶν ὅ,τι συνέβαινε ἐν αὐτῇ, τελευταίους τινὰς φόβους, ἴσως δὲ καὶ τινὰς κενούς καὶ ἀορίστους φόβους.

— Σκέπτου κάλλιον εἰς τὸ μέλλον. τῆ εἶπε μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν δύναμαι... Τὸ παρελθὸν κατακυριεύει τὴν καρδίαν μου...

(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὀσμάν.

Κεφάλαιον πρῶτον.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον σκοπεύομεν ν' ἀγαπήσωμεν καὶ νὰ νυμφευθῶμεν, ἰδοὺ τί λέγει περὶ τούτου ὁ περίφημος Ὠμασίος:

§ 9. Ὁ μέσος ὅρος εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος ὄλων. Δὲν πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις σύζυγον πολὺ ὠραίαν ἢ πολὺ ἄσχημον, πολὺ πλουσίαν ἢ πολὺ πτωχὴν, ἐκ τᾶς ξεωῆς πολὺ ἀριστοκρατικῆς ἢ πολὺ προστύχου, ἀλλὰ τῆς τάξεώς του· καὶ, διὰ τὰς ἄλλας ἐν γένει ἰδιότητας ὁ μέσος ὅρος εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος ὄλων.

— Ἀκολουθῶν τὰς ὁδηγίας τοῦ Ὠμασίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Τοῦσμάν, δὲν θὰ περιορισθῶ εἰς μίαν καὶ μόνην συνέντευξιν μετὰ τῆς καλῆς νέας ἣν ἐξέλεξα διὰ σύζυγον, ἀλλ' εἰς πολλὰς τοιαύτας, διότι, ὡς λέγει ἡ § 17 τοῦ μικροῦ τούτου ὁδηγοῦ, δύναται τις ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ κρύπτῃ τὰ ἐλαττώματά της καὶ νὰ προσποιητῇ τὴν ἐγάρετον, ἀλλ' ἐπὶ τέλος θὰ φανερωθῇ τὶ πράγματι εἶνε αὕτη.

— Διὰ νὰ λάθῃτε, εἶπεν ὁ ξένος, τοιαύτας σχέσεις, ἢ, ὅπως λέγετε, τοιαύτας συνεντεύξεις μὲ τὰς γυναῖκας, ἀπαιτεῖται, νομίζω, νὰ ἔχῃται πολὺ μεγάλην πείραν, ὅπως μὴ ἀπατηθῆτε ἀπὸ τοὺς λόγους των.

— Ἐνταῦθα, ὑπέλαθεν ὁ Τοῦσμάν, ὁ μέγας Ὠμασίος προσέρχεται πάλιν βοηθός μου, καὶ μὲ διδάσκει πῶς πρέπει νὰ συνάπτωμεν μίαν συνδιάλεξιν σοβαρὰν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ πῶς ν' ἀναμιγνύωμεν εἰς αὐτὴν τερπνοὺς χαριεντισμούς. Πρέπει, λέγει ἐν κεφαλαίῳ ὃ ὁ σοφὸς οὗτος συγγραφεὺς, νὰ μεταχειρίζομεθα τὰς χαριτολογίας ὅπως ὁ μάγειρος τὸ ἄλας, ἢ, ἵνα εἶπω κάλλιον, ὅπως μεταχειρίζομεθα τὰ ὅπλα, ὄχι διὰ νὰ προσβάλλωμεν, ἀλλὰ δι' ὑπερασπίσιν μας.

— Ὡς βλέπω, εἶπεν ὁ χρυσοκόος, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σφάλητε, διότι εἶσθε λαμπρὰ προπαρασκευασμένος δι' ὅλα τὰ συμβεβηκόμενα. δύναμαι μάλιστα καὶ νὰ στοιχηματίσω ὅτι διὰ τῶν τρόπων σας θὰ κερδίσητε τὸν ἔρωτα τῆς νέας ἣν ἔχετε ἐκλέξει.

— Προσπαθῶ, ἀπήντησεν ὁ Τοῦσμάν, νὰ τὸν κερδίσω διὰ τρόπων καλῶν καὶ σεμνῶν, διότι εἰς αὐτοὺς ἔγκαιται ἡ φυσικότερα τοῦ ἔρωτος ἐνδείξεις. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κάμνω εἰς βαθμὸν ὄχι ὑπερβολικόν, γνωρίζω κάλλως, ὡς καὶ ὁ Ὠμασίος παραδέχεται, ὅτι αἱ γυναῖκες οὔτε καλοὶ οὔτε κακοὶ ἄγγελοι εἶνε, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνθρώπινα πλάσματα, καὶ πλάσματα ἔχοντα σῶμα καὶ ψυχὴν ἀσθενέστερα ἡμῶν.

— Στὸ διαβολο! ἀνέκραξεν ἐξωργισμένος ὁ γηραιὸς Ἰουδαῖος, ἦλθα ἐδῶ νὰ εὔρω ὀλίγη ἀναπαυσι ὕστερα ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, καὶ σὺ μοὺ τὴν κατέστρεψες μὲ τὴν φλυαρίαν σου τὴν ἀτελειώτη.

— Σιώπα, γέροντα! ἐκράχασεν ἀποτόμως ὁ χρυσοκόος, διότι θὰ σὲ πετάξω ἔξω ἂν ἐξακολούθησῃς αὐτὸν σου τὸν βαρβαρὸν τρόπον. Μὴ τὸν συνερῖξῃτε καθόλου, ἀγαπητέ μου κύριε Τοῦσμάν. Εἶσθε συντηρητικὸς, καὶ φίλος τοῦ Ὠμασίου. Μαθετε λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι περισσότερον ἀπὸ σᾶς συντηρητικὸς, ἀγαπῶν ἐκείνην καὶ μόνην τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν αὐτὸ μου τὸ φόρεμα ἀνήκει. Ναι, καλέ μου γραμματεῦ, ἐκείνη ἢ ἐποχὴ

ἦτο πολὺ καλλιτέρα τῆς σημερινῆς, καὶ ἀπὸ τότε χρονολογούνται ἔλαι αἱ μαγεῖαι τὰς ὁποίας ἀπόψε εἶδατε εἰς τὸ παλαιὸν μέγαρον τῆς δημοκρατίας.

== Πῶς τοῦτο, καλέ μου διδασκαλε; ἠρώτησεν ὁ γραμματεὺς.

== Ἄλλοτε, ἐξηκολούθησεν ὁ χρυσοχόος ἐγίνοντο συχνότατα γαμοὶ φαιδροὶ εἰς τὴν δημοκρατίαν, καὶ οἱ γαμοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν ὅλως διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς. Τότε μία νύμφη εὐτυχῆς ἐξῆρχετο εἰς τὸ παραθρον, καὶ ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου ἦτο ὁμολογουμένως τότε πολὺ ζωηροτέρα, πολὺ φαιδρότερα ἢ τώρα, ὅποτε ὅλα τὰ πραγματικά λαμβάνουσι μίαν ἔψιν στερεώτερον, ὅποτε ζητούμεν νὰ θεραπεύσωμεν τὴν πλήξιν μὲ πραγματικά πληκτικά καὶ αὐτὰ τότε ἐγίνοντο πανηγύρεις ὅλως διαφορετικαὶ ἀπὸ τὰς σημερινὰς. Θὰ σοὶ διηγηθῶ μάλιστα μίαν ἢ ἐνθυμοῦμαι, καὶ ἤτις ἐωρασθη τῷ 1581, ὅτε ὁ ἐκλέκτωρ Αὐγουστος τῆς Σαξωνίας ἦλθεν ἀπὸ τὴν Κολωνίαν μετὰ τῆς σύζυγού του, τοῦ υἱοῦ του Χριστιανοῦ καὶ λαμπρᾶς συνοδείας ἐξ εὐγενῶν. Οἱ πολῖται τοῦ Βερολίνου, τῆς Κολωνίας καὶ τοῦ Σπυρνδὸ ἐτέθησαν εἰς δύο γραμμὰς ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Κοπερνίκου μέχρι τοῦ πύργου. Τὴν ἐπιούσαν ἐτελείσθη περίφημος ἀγων εἰς ὃν ἔλκεον μέρος ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Σαξωνίας, ὁ κόμης δ' Βαρβὺ καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν εὐγενῶν, φορῶντες χρυσᾶς πανοπλίαις, θώρακας μὲ κεφαλὰς λέοντων, καὶ περὶ τὰς κινήμας ὕψισμα χρώματος πορτοκαλοχρόου, πρὸς μῆσιν τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ τόπου. Τραγουδισταὶ καὶ μουσικοὶ ἦσαν κρυμμένοι ὑποκατω χρυσῆς κιθάρου τοῦ Νῶε, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔδλεπέ τις παιδίον μὲ πορτοκαλοχρᾶ μεταξίνα φορέματα, μὲ πτερὰ, μὲ τῶνον καὶ μὲ ταινίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ κηλίκων ὅπως ζωγραφίζουσι τὸν Ἐρωτα.

« Δύο ἄλλα παιδία ἐνδευμένα μὲ εὐμορφα λευκὰ πτερὰ, μὲ ὀφθαλμούς χρυσοῦς καὶ λαίμους ὡς τῆς περιστέρως, ὠδήγουν τὴν κιθάρην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ μουσικὴ ἐπαικνισεν ἄμα τῇ ἀφίξει τοῦ πρίγκηπος. ἔπειτα πολλοὶ περιστέρω ἐπέταξαν ἀπὸ τῆς κιθάρου, καὶ μία ἐξ αὐτῶν καθίσασα ἐπὶ τοῦ σκοφοῦ τοῦ καλοῦ ἡμῶν ἐκλέκτορος, ἤρχισε νὰ κτύπῃ τὰς πτέρυγας καὶ ἐψάλε μίαν ξένην στροφὴν, πολὺ ὠραιότεραν ἐκεῖνης ἢ μετὰ 70 ἔτη ἐψάλλεν ὁ Βερναρδος Πασκουίνος τῆς Μαντουάας. Ἐπειτα ἐγενεῖν ἄλλος ἀγων εἰς ὃν ἔλαβον μέρος ὁ ἐκλέκτωρ καὶ ὁ κόμης, ἐντὸς πλοίου ἐστρωμένου ἀπὸ μεταξίνου ὕψισμα κίτρινον καὶ μαῦρον καὶ ἔχοντος χρυσὴν σκιαδα. Ὅπισθεν αὐτῶν εὐρίσκατο τὸ παιδίον τῆς προτεραίας τὸ ὁποῖον ἀπὸ Ἐρωτος μετεμπίεσθη τώρα εἰς μανδουφόρον φέροντα μακρὸν πολυπόικιλον μανδύαν, σκοφοῦν κίτρινον καὶ μαῦρον καὶ μακρὰν ψαγὰν γενειάδα. Τριγύρω τοῦ πλοίου ἔδλεπέ τις χορεύοντας καὶ πηδῶντας τοὺς εὐγενεῖς, μὲ κεφαλὰς καὶ οὐράς σαλομοῦ, βέγκας, καὶ ἄλλων μικρῶν ἰχθύων. Τὸ ἔσπερας εἰς τὰς δέκα, ἔκαυσαν πυροτέχνημα τὸ ὁποῖον παρίστα φρούριον πολιορκούμενον ἀπὸ ὀπλίτας οἵτινες ἔκαμνον μὲ τὰ ὅπλα των διαφορά κωμικὰ κινήματα, καὶ ἔδλεπέ τις πετώντας εἰς τὸν ἀέρα ἀνθρώπους καὶ ἵππους πυρίνους, πτηνὰ σπανία καὶ ἄλλα ζῶα ἀλλόκοτα αὐτὸ τὸ θέαμα διήρκεσε δύο ὥρας.»

Καθ' ὅλον τὸ διαστήμα κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ χρυσοχόος ἔκαμνε τὴν ἀφήγησίν του, ὁ γραμματεὺς ἐξέφραξεν ὅλα τὰ σημεῖα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος· ἐκρέτει τὰς χεῖρας, ἐξέπεμπεν ἐπιφωνήσεις, ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκένου ποτήριον οἴνου.

== Καλέ μου διδασκαλε, ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλος μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, ὡς τοῦτο τῷ συνέβαινε παντοτε ἐν ὑπερβολικῇ χαρᾷ, καλέ μου καὶ ἐντιμὲ διδασκαλε, αὐ-

τὰ εἶνε πραγματικά θαυμαστικά, καὶ μάλιστα τὰ διηγεσθε ὡς ἂν εἴχετε παρευρεθῆ εἰς αὐτὰ ὁ ἴδιος.

== Καὶ τί τὸ παραδοξόν, ἐπανελάβεν ὁ χρυσοχόος, εἰάν ἔχω ὁ ἴδιος παρευρεθῆ εἰς αὐτὰ;

Ὁ Τούσμην μὴ ἐνοήσας τὴν ἐνοίαν τῶν μαγικῶν τούτων λέξεων, ἐξηκολούθει τὰς ἐρωτήσεις του, ὅποτε ὁ γέρον ἐπεὶ πρὸς τὸν χρυσοχόον: «Λησμονεῖς τὰς λαμπροτέρας τῶν πανηγύρεων αἰτινας ἐωρασθησάν» εἰς τὸ Βερολίνον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἦν τόσον ἐγκωμιαεῖς δὲν ἀνέφερες τὰ σφαγεῖα ἐν οἷς ἔρπον τὸ αἷμα τῶν δυστυχῶν θυμάτων ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέκοπτο μὲ φοβερά βραχυστήρικ ὅτι, δὲν δύναται καμμία φαντασία νὰ ἐπινοήσῃ.

== Ἄ! εἶπεν ὁ γραμματεὺς, θέλετε ἀναμνησθῆναι, ἀγαπητὲ κύριε, νὰ εἴπητε διὰ τὰς καταδικὰς τῶν μαγῶν καὶ τῶν γοήτων οἵτινες ὑπῆρξαν εἰς παλαιότερους χρόνους. Ναί ἦτο ἐν κακῶν τὸ ὁποῖον ἐξήλειψαν τὰ σημερινα μας φῶτα.

Ὁ χρυσοχόος ἔρριψε βλέμμα παραδοξόν ἐπὶ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ Τούσμην, καὶ ταυτοχρόνως ἠρώτησεν αὐτοὺς, μειδιῶν μυστηριωδῶς, εἰάν ἐγνώριζον τὸ ἱστορικὸν ἀνέκδοτον τοῦ πλουσίου Ἰουδαίου Λιπόλδου, ἔπερ ἔλαβε χώραν τῷ 1572.

Πρὶν ὁ Τούσμην προσεβατῆ ν' ἀποκριθῆ, ὁ χρυσοχόος ἐξηκολούθησεν « Ὁ Λιπόλδος οὗτος, ὅστις ἔχαιρε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην τοῦ ἐκλέκτορος καὶ διηύθυνε τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου, κατηγορήθη ὅτι διέπραξε μεγάλας κλοπὰς· ἀλλ' εἶτε διότι ἐξέσυρε νὰ δικαιολογηθῆ, ἢ διότι ἠδυνήθη μὲ ἄλλα μέσα ν' ἀποδείξῃ ἑαυτὸν ἀθῶον ἐνώπιον τοῦ ἐκλέκτορος, εἶτε διότι μεταχειρίσθη δι' ὀπερασισίαν τοῦ ὅπλα χρυσᾶ, κατόρθωσε νὰ κηρυχθῆ ἀθῶος· εἰς μόνος φρουρὸς τὸν ἐφύλακτον εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Ἡμέραν τινὰ ἐφειλονεῖκε μετὰ τὴν σύζυγόν του ἤτις τῷ εἶπεν ἐν ὀργῇ « Ἐάν σ' ἐγνώριζε» ὁ ἐκλέκτωρ τί διαβολος εἶσαι καὶ πόσα κακὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ διαπραχῆς μὲ τὸ βιβλίον τῆς μαγείας σου, θὰ σ' ἐψῆγε τώρα εὐθύς.» Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐφθασαν εἰς τὰ ὦτα τοῦ πρίγκηπος ὅστις διέταξε σοδάρως ἐρευνᾶς ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Λιπόλδου. Τὸ μαγικὸν βιβλίον εὐρέθη, καὶ ἀνθρώποι εἰς δήμενας μελετήσαντες αὐτὸ ἀνεκάλυψαν τὸν βόλον τοῦ ἰουδαίου. Ἐτέθη εὐθύς εἰς τὴν πυρὰν· ἀλλ' ἀπὸ αἱ φλόγας ἔκκυσαν τὸν ἰουδαῖον καὶ τὸ βιβλίον του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν πυρὰν εἰς χονδρὸς ποντικὸς· πολλοὶ ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ ποντικὸς οὗτος ἦτο ὁ δαίμων τοῦ Λιπόλδου.»

Κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς ἀφήγησας τοῦ χρυσοχόου, ὁ γέρον ἐμεινε μὲ τοὺς βραχιόνιας ἐστηρικμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν μορφήν κεκρυμμένην μεταξὺ τῶν χειρῶν, στεναχῶν καὶ γογγύζων, ὡς ἄνθρωπος ἀισθανόμενος ἀνυπόφορος πόνους.

Ὁ γραμματεὺς, ἐξ ἐναντίας, ὀλίγην προτομήν ἐφείνετο δίδων εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην. Ἡ μορφή του ἐμειδία καὶ τὸ πνεῦμα του ἦτο παραδεδομένον εἰς ὅλως ἀσχετοὺς πρὸς τὴν ἀφήγησιν σκέψεις. Ὅταν ὁ χρυσοχόος ἐπυσε νὰ ὁμιλῇ, ὁ γραμματεὺς στραφεῖς πρὸς αὐτὸν τῷ εἶπε μὲ φωνὴν μειλίχιον. « Ἀξιώτιμὲ καὶ καλλιστέ μου διδασκαλε, ἡ νέα ἤτις μὰς ἐθεώρει ἄνωθεν τοῦ πύργου μὲ τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμοῦς ἦτο λοιπὸν πραγματικῶς ἡ θεσπονίς Ἀλβερτίνα Φοσβίνικη;

— Δικτὴ; ἀπεκρίθη ὁ χρυσοχόος. Τὶ σχέσιν ἔχεις σὺ μὲ τὴν θελκτικὴν Ἀλβερτίαν;

Ἄ! ἐπανελάβεν ὁ Τούσμην μετὰ δειλίας, ἀλλὰ, Θεέ μου, αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ὠραῖον πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔχω ἀποφασίσει ν' ἀγαπήσω καὶ νὰ νυμφευθῶ.

== Κύριε ἀνέκραξεν ὁ χρυσοχόος μὲ πορρωτὴν τὴν ἔψιν καὶ ὀφθαλμούς σπινθηροβολούσας, καμ...

νισμενος θα εἶσαι ἢ ἐντελῶς τρελὸς! Θέλεις νὰ νυμφευθῆς τὴν νεαρὰν Ἀλβερτίναν, σὺ τὸ γερωντοπαλήκαρον, σὺ ὁ ἀθλιὸς σχολαστικὸς, ὅστις μὲ ἄλλας σου τὰς γνώσεις καὶ τὸν Θωμασιὸν σου, δὲν δύνασαι νὰ ἰδῆς τρία βήματα περὰν τῆς ρινὸς σου! Ἄφες αὐτὰς σου τὰς σκεψεις διότι εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὲ συντρίψω εὐθὺς ἀπόψε.

Ὁ γραμματεὺς ἦτο ἄνθρωπος πρᾶος, εἰρηνικὸς καὶ πρὸ παντῶν θειλὸς, ἀδύνατος ν' ἀπαντήσῃ διὰ λέξεως τραχείας εἰς μίαν προσβολὴν κατ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ προσβολὴ τοῦ χρυσοχοῦ ἦτο πολὺ ἀπότομος, ὁ δὲ Τεῦσμαν, ὅστις ἄλλως τε εἶχε πλεῖστον τοῦ συνήθους, ἠγέρθη πλήρως ὀργῆς καὶ ἀπήντησε διὰ φωνῆς ὀξείας. « Ἀγνοῶ τί δικαίωμα ἔχετε νὰ μοὶ ὀμιλήτε οὕτω πῶς, κύριε ἄγνωστε. Πιστεύω ὅτι ἠθελήσατε νὰ μ' ἐμπαίξετε μὲ παιδικὰ παιγνίδια καὶ ὅτι τολμάτε νὰ ἔχητε σεῖς ὁ ἴδιος ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Ἀλβερτίνας. Ἐξωγραχρίσατε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τῆς ὑέλου, καὶ τῇ βοηθείᾳ φανοῦ μαγικοῦ ὄν ἐκρύπτετε ὑποκάτω τοῦ μανδύου σας, μοὶ ἐδείξατε εἰς τὸ παλαιὸν μέγαρον τὴν εὐάρεστον ἐκείνην εἰκόνα· ἀλλὰ γνωρίζω ὅλας αὐτὰς τὰς πανουργίας καὶ ἀπατάσθε ἂν νομίζετε ὅτι δύνασθε νὰ μ' ἐξαπατήσητε μὲ αὐτὰς τὰς φαντασμαγορίας καὶ νὰ μοὶ φέρητε σύγχυσιν μὲ τὰς χονδροειδεῖς σας ὕβρεις.»

— Πρόσεχε, εἶπεν ὁ χρυσοχὸς μὲ ὕφος ἀπαθές, πρόσσεχε! ἔχεις ἐδῶ νὰ κάμης, μὲ ἀνθρώπους πολὺ παραδόξους.

Καὶ ταυτοχρόνως τὸ πρόσωπον τοῦ χρυσοχοῦ μεταμορφώθη εἰς μορφήν ἀλώπεκος. τοῦτο δὲ τόσον ἐπτόησε τὸν γραμματέα ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ ὑπτίος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

Ὁ γέρον δὲν ἐφάνη ποσῶς ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ μεταμορφώσει ταύτῃ τοῦ χρυσοχοῦ. « Παρατήρησον λοιπὸν, εἶπε, τί ἀστειὸν! αὐτὰ ὅμως εἶνε παίγνια ἀσήμαντα· ἐγὼ γνωρίζω καλλίτερα ἀπ' αὐτὰ, Λεονάρδε.

— Νὰ τὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ χρυσοχὸς, ὅστις ἦδη ἀναλαβὼν τὴν προτέραν του ἀνθρωπίνην μορφήν, ἐκάθητο ἡσυχῶς παρὰ τὴν τράπεζαν· νὰ τὰ ἴδωμεν καὶ τὰ ἴδικά σου.

Ὁ γέρον ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του μεγάλην μαύρην ραφανίδα, ἧς ἀφαίρεσας τὸν φλοιὸν διὰ τοῦ μαχαίριου του, τὴν ἔκοψεν εἰς μικρὰς λωρίδας ἅς ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μόλις ἐκτύπα ἐπὶ τῆς ραφανίδος, ἀνεπήδα ἐξ αὐτῆς ἀντηχοῦν χρυσοῦν νόμισμα τὸ ὅποιον παρουσίαζεν ἐκεῖνος πρὸ τοῦ χρυσοχοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅποιον, μόλις θιγόμενον παρ' ἐκεῖνου, κατέπιπτεν εἰς σπινθήρας. Ὁ γέρον, πλήρως ἀγανακτήσεως, διότι ἔβλεπε τὰ νομίσματα οὕτως ἐξαφανιζόμενα, ἐκτύπα ἐτι μᾶλλον ἐπὶ τῆς ραφανίδος καὶ ἐνεχείριζε νέα νομίσματα εἰς τὸν χρυσοχόν.

Ὁ γραμματεὺς, ἐπτοημένος, καὶ μὴ δυνάμενος ἐπὶ πλεόν τὰ παλαιὰ πρὸς τὴν σύγχυσίν του, εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης. « Ἀξίότιμοί μου κύριοι, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς χαιρετήσω » ἔπειτα, λαβὼν τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, ὤρμησεν ἔξω τοῦ καπηλείου.

Καθ' ὁδόν, ἤκουσε τὰ δύο μυστηριώδη πρόσωπα γελῶντα παταγωδῶς. Τὸ αἶμα ἐπάγγωσεν εἰς τὰς φλέδας του.

(ἀκολουθεῖ.)

Ὁ Ἴατρος κ. Π. ἔλεγε προχθές εἰς το καφενεῖον μὲ ὕφος σοβαρὸν.

— Ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ αὐτὰς ὁ βροχερὸς καιρὸς δὲν θὰ ἔχωμεν καλὰς ἡμέρας.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ

(Ἐκ τῆς Revue Scientifique)

Ἐὰν πιστεύσωμεν ἕνα τῶν συντακτῶν τοῦ « Popular Science Monthly », ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε τὸ μόνον ὃν ὄπερ ἀντιποιεῖται τῆς ἀξιώσεως, λίαν ἄλλως ἀλλοκότου, τοῦ ἀποδίδειν τὴν δικαιοσύνην, τ.ε. τοῦ νὰ προσφέρηται πρὸς τοὺς ὁμοίους του ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος ἢ μᾶλλον τῆς ἀνικανότητος των. Διάφορα πτηνὰ πράττουσι τὸ αὐτό. Κατὰ διάφορα χρονικά διαστήματα, διηγεῖται ὁ κ. Ἐδμονσὼν, πολυάριθμοι κορώναι τῶν νήσων Σχετλάνδης συναθροίζονται εἰς τι πεδῖον, ἐπὶ τινος λόφου, καὶ φέρουσιν εἰς τὴν συνέλευσιν ἀριθμὸν τινα ὁμοίων των. Μετὰ καταχθόνιον φλυαρίαν, ἐπιπίπτουσι κατὰ τῶν δυστυχῶν κατηγορουμένων καὶ τὰς κατακίπτουσι, τοῦτου δὲ γενομένου, ἐκάστη ἀπέρχεται εἰς τὰ ἴδια. Ἐτερός τις παρατηρητῆς ὁ κ. Κοκ, λέγει, ὅτι εἶδε τὸ ἐξῆς: Διερχόμενος δι' ἀγρῶν τινῶν ἤκουσε πολὺν θόρυβον ἐν δένδροις, κατοικουμένοις ὑπὸ κορωνῶν, καὶ ἔσπευσεν νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Εὗρίσκει περὶ τὰς πεντήκοντα κορώνας φιλονεικούσας περὶ μίαν ὁμοφύλου των. Αὕτη ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κύκλου φαίνεται κατ' ἀρχὰς λίαν βεβαία καὶ σχεδὸν ἀναιδῆς πρὸ τῶν ἐνόρκων. Περὶ τοὺς ἐνόρκους πάλιν, πολλὰ ἔκατοντάδες κορωνῶν, ἐσχημάτιζον δεῦτερον κύκλον ἀρκούντως διακεκορμένον τοῦ πρώτου. Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἡ κατηγορουμένη ταραττεται καὶ περιπίπτει εἰς σύγχυσιν. Μόλις ὀμιλεῖ, κινεῖται καὶ φαίνεται αἰτούσα χάριν. Καταδικάζουσι αὐτὴν εἰς θάνατον καὶ ἀμέσως ἡ συνέλευσις διασκορπίζεται. Ἀνάλογα γεγονότα ἐσημειώθησαν ὑπὸ διαφόρων παρατηρητῶν. Ἄγγλός τις ἐπίσκοπος διηγεῖται ὅτι, ὄλων τῶν ὠν πελαργῶν τινος ληφθέντων ὑπὸ χειρουργοῦ τινος καὶ ἀντικατασταθέντων δι' ὠν ὄρνιθος, ὁ ἄρρην ἐξεπλάγη μὲγάλως, βλέπων ἐκκολαφθέντα πτηνὰ διάφορα τῶν ἀναμενομένων. Ἄφου ἐπὶ μικρὸν ἐσκέφθη, ἐξήτησε τὴν συνδρομὴν φίλων, οἵτινες ἤλθον μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ συνήθροισθησαν περὶ τῆς δυστήνου συζύγου καταδικάσαντες αὐτὴν αὐθωρεῖ εἰς θάνατον, ὡς ἔνοχον μοιχείας ἀνχιφιβόλως. Εἰς τὰ περίξ τοῦ Βερολίνου εἰδὸν ποτε ν' ἀντικαταστήσωσιν εἰς τινα φωλεάν τὸ ὠν πελαργῶν δι' ὠν χηνός. Ἡ ἐκκόλαψις ἐγένετο. Ὁ ἄρρην πελαργός, ἰδὼν τὸ στεγανόποδον, ἐταράχθη ὑπερβολικῶς καὶ χωρὶς μηδὲν νὰ πράξῃ κατὰ τοῦτου, ἔπτη ἀμέσως ριγνύων φρικῶδεις κραυγὰς.

Ἡ θήλεια ἐξηκολούθει φροντίζουσα περὶ τοῦ χηναρίου. Κατὰ τὴν πρώταν τῆς τετάρτης ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἄρρηνος, εἶδον ἐν τινι παρακειμένῃ πεδιάδι μὲγάλῃν συνέλευσιν πελαργῶν. Ἦσαν περὶ τοὺς πεντακοσίους, καὶ ἐφλυάρουν μετὰ πολλῆς εὐστροφίας, ἀκούοντες τῶν δημηγοριῶν ἄλλου τινὸς ἀπέναντι αὐτῶν. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀπεσπᾶσθησαν διαδοχικῶς ἐκ τοῦ ὁμίλου διάφοροι πελαργοί, οἵτινες ἐδημηγόρησαν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ τέλος, ὄλων